

PASQUINS

DE CULTURA CRISTIANA I ROMANA

XVI.- Dimonis que no es moquen amb mitja mànega.

Les interseccions entre la cultura cristiana i la cultura pagana romana no es donen solament en el dia a dia de la gent sinó també en el *nit a nit...*

A la *Història lausíaca* (XVI, 2) el seu autor Pal·ladi ens parla d'un somni de l'eremita Natanael:

[...] vet aquí que una nit compareix el dimoni amb un fuet de nervi de bou a la mà, com els botxins, i tenint l'aspecte d'un soldat vestit amb parracs, feia brunzir el fuet [...]

Durant l'Antiguitat, la creença en el dimoni es va estendre entre perses, jueus, grecs, romans i finalment, també va arribar als cristians, que en van recollir totes les influències. Un dels grups humans més relacionat amb els fenòmens demoníacs va ser el dels anacoretas. La literatura ens en parla sovint. I com veiem en Pal·ladi, el dimoni solia transportar els dorments a un imaginari pagà.

Sulpici Sever, a la seva *Vida de Sant Martí de Tours* (cap.24), ens conta que un dia se li va aparèixer el diable no pas vestit amb parracs militars, sinó

" [...] tot resplendent, amb vestits regis, una diadema d'or i gemmes, i calçat d'or, dient-li que era Crist [...]"

Sant Martí, és clar, tampoc no es va deixar entabanar per aquell que en la seva simulació ja apuntava més alt que el dimoni de Natanael. Un trist soldat? I ca! Ara es presentava amb aparença d'emperador.

Poca cosa, és clar, si ho comparem amb aquelles altres nits de malson relatades a la mateixa obra (cap. 22·1·5). Segons que sembla, el dimoni ja s'havia aparegut al nostre sant ni més ni menys que amb els aspectes de Júpiter, de Mercuri... i fins i tot de Venus i Minerva!